

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΑΠΟΚΡΕΩ

ΤΩ ΣΑΒΒΑΤΩ ΕΣΠΕΡΑΣ

ΕΙΣ ΤΟ ΛΥΧΝΙΚΟΝ

Μετά τὸν Προοιμιακὸν Ψαλμὸν, ἡ Συνήθης Στιχολογία, εἰς δὲ τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχ. ι' καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα τῆς Ὀκτωήχου στ' καὶ τὰ ἐφεξῆς Προσόμοια τοῦ Τριωδίου δ'.

Ἦχος πλ. β' Ὅλην ἀποθέμενοι [ΤΟ ΑΚΟΥΤΕ](#)

Ὅταν μέλλης ἔρχεσθαι, κρίσιν δικαίαν ποιῆσαι, Κριτὰ δικαιοτάτε, ἐπὶ θρόνου δόξης σου καθεζόμενος· ποταμὸς πύρινος, πρὸ τοῦ σοῦ Βήματος καταπλήττων ἔλκει ἅπαντας, παρισταμένων σοι, τῶν ἐπουρανίων Δυνάμεων, ἀνθρώπων κρινομένων τε, φόβῳ καθ' ἃ ἕκαστος ἔπραξε· τότε ἡμῶν φείσαι, καὶ μοίρας καταξίωσον Χριστέ, τῶν σωζομένων ὡς εὐσπλαγχνος, πίστει δυσωποῦμέν σε.

Βίβλοι ἀνοιγήσονται, φανερωθήσονται πράξεις, ἀνθρώπων ἐπίπροσθεν, τοῦ ἀστέκτου Βήματος, διηγήσει δέ, ἡ κοιλὰς ἅπασα, φοβερῶ βρύγματι, τοῦ κλαυθμῶνος, πάντας βλέπουσα τοὺς ἀμαρτήσαντας, ταῖς αἰωνιζούσαις κολάσεσι, τῇ κρίσει τῇ δικαίᾳ σου, παραπεμπομένους, καὶ ἄπρακτα, κλαίοντας Οἰκτίρμον· διό σε δυσωποῦμεν ἀγαθέ· Φείσαι ἡμῶν τῶν ὑμνούντων σε, μόνε Πολυέλεε.

Ἥχήσουσι σάλπιγγες, καὶ κενωθήσονται τάφοι, καὶ ἐξαναστήσεται, τῶν ἀνθρώπων τρέμουσα, φύσις ἅπασα· οἱ καλὰ πράξαντες ἐν χαρᾷ χαίρουσι, προσδοκῶντες μισθὸν λήψεσθαι, οἱ ἀμαρτήσαντες, τρέμουσι δεινῶς ὀλολύζοντες, εἰς κόλασιν πεμπόμενοι, καὶ τῶν ἐκλεκτῶν χωριζόμενοι· Κύριε τῆς δόξης, οἰκτείρησον ἡμᾶς ὡς ἀγαθός, καὶ τῆς μερίδος ἀξίωσον, τῶν ἠγαπηκότων σε.

Κλαίω καὶ ὀδύρομαι, ὅταν εἰς αἴσθησιν ἔλθω, τὸ πῦρ τὸ αἰώνιον, σκότος τὸ ἐξώτερον, καὶ τὸν τάρταρον, τὸν δεινὸν σκώληκα, τὸν βρυγμὸν αὐθις τε, τῶν ὀδόντων, καὶ τὴν ἄπαστον, ὀδύνην μέλλουσαν, ἔσεσθαι τοῖς ἄμετρα ππαίσασι, καὶ σὲ τὸν Ὑπεράγαθον, γνώμη πονηρᾷ παροργίσασι ὧν εἶς τε καὶ πρῶτος, ὑπάρχω ὁ ταλαίπωρος ἐγώ· ἀλλὰ Κριτὰ τῷ ἐλέει σου, σῶσόν με ὡς εὐσπλαγχνος.

Δόξα... Ἦχος πλ. δ'

Ὅταν τίθωνται θρόνοι, καὶ ἀνοίγωνται βίβλοι, καὶ Θεὸς εἰς κρίσιν καθέζεται, ὦ ποῖος φόβος τότε! Ἀγγέλων παρισταμένων ἐν φόβῳ, καὶ ποταμοῦ πυρὸς ἔλκοντος, τί ποιήσομεν τότε οἱ ἐν πολλαῖς ἀμαρτίαις ὑπεύθυνοι ἄνθρωποι; Ὅταν δὲ ἀκούσωμεν καλοῦντος αὐτοῦ, τοὺς εὐλογημένους τοῦ Πατρὸς εἰς βασιλείαν, ἀμαρτωλοὺς δὲ ἀποπέμποντος εἰς κόλασιν, τίς ὑποστήσεται τὴν φοβερὰν ἐκείνην ἀπόφασιν; Ἀλλὰ μόνε φιλάνθρωπε Σωτήρ, ὁ Βασιλεὺς τῶν αἰώνων, πρὶν τὸ τέλος φθάσῃ, διὰ τῆς μετανοίας ἐπιστρέψας ἐλέησόν με.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον, τὸ τῆς Ὀκτωήχου

Εἵσοδος, Φῶς Ἰλαρόν, καὶ τὸ Προκείμε. Ὁ Κύριος ἐβασίλευσεν καὶ τὰ λοιπά.

Εἰς τὴν Λιτὴν

Δόξα... Ἰδιόμελον Ἦχος βαρὺς

Τὰς τοῦ Κυρίου γνόντες ἐντολὰς οὕτω πολιτευθῶμεν· πεινῶντας διαθρέψωμεν, διψῶντας ποτίσωμεν, γυμνοὺς περιβαλώμεθα ξένους, συνεισαγάγωμεν, ἀσθενοῦντας, καὶ τοὺς ἐν φυλακῇ, ἐπισκεψώμεθα, ἵνα εἴπη καὶ πρὸς ἡμᾶς, ὁ μέλλων κρίναι πᾶσαν τὴν γῆν· Δεῦτε οἱ εὐλογημένοι τοῦ πατρός μου, κληρονομήσατε, τὴν ἡτοιμασμένην ὑμῖν βασιλείαν.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Ἐπὶ τὴν σὴν Δέσποινα σκέπην, πάντες οἱ γηγενεῖς, προσπεφευγότες βοῶμέν σοι, Θεοτόκε ἡ ἐλπίς ἡμῶν, ῥύσαι ἡμᾶς, ἐξ ἀμέτρων πταισμάτων, καὶ σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἀπόστιχα τῆς Ὀκτωῆχου τὰ κατ' Ἀλφάβητον

Δόξα... Ἦχος πλ. δ'

Οἷμοι μέλαινα ψυχὴ! ἕως πότε τῶν κακῶν οὐκ ἐκκόπτεις; ἕως πότε τῇ ῥαθυμίᾳ κατάκεισαι; τί οὐκ ἐνθυμῇ τὴν φοβερὰν ὥραν τοῦ θανάτου; τί οὐ τρέμεις ὅλη τὸ φρικτὸν Βῆμα τοῦ Σωτῆρος; ἄρα τί ἀπολογῆση, ἢ τί ἀποκριθῆση; τὰ ἔργα σου παρίστανται πρὸς ἔλεγχόν σου, αἱ πράξεις σου ἐλέγχουσι κατηγοροῦσαι. Λοιπὸν ὦ ψυχὴ, ὁ χρόνος ἐφέστηκε· δράμε, πρόφθασον, πίστει βόησον. Ἥμαρτον Κύριε, ἡμαρτόν σοι, ἀλλ' οἶδα φιλόφρονε τὸ εὐσπλαγχνόν σου, ὁ ποιμὴν ὁ καλός, μὴ χωρίσης με, τῆς ἐκ δεξιῶν σου παραστάσεως, διὰ τὸ μέγα σου ἔλεος.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Ἀνύμφευτε Παρθέने, ἡ τὸν Θεὸν ἀφράστως συλλαβοῦσα σαρκί, Μήτηρ Θεοῦ τοῦ Ὑψίστου, σῶν οἰκετῶν παρακλήσεις, δέχου Πανάμωμε, ἡ πᾶσι χορηγοῦσα, καθαρισμόν τῶν πταισμάτων, νῦν τὰς ἡμῶν ἰκεσίας προσδεχομένη, δυσώπει σωθῆναι πάντας ἡμᾶς.

Ἀπολυτίκιον Θεοτόκε Παρθέने, καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τῆς Ἀγρυπνίας. Γίνεται δὲ καὶ Ἀνάγνωσις εἰς τὸν Πραξαπόστολον.

Τῆς ΚΥΡΙΑΚῆς ΠΡΩΪ

Εἰς τὸν ὉΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὸν Ἐξάψαλμον εἰς τό, Θεὸς Κύριος, τὸ Ἀπολυτίκιον Ἀναστάσιμον καὶ τῆς Θεοτόκου. Εἶτα ἡ συνήθης Στιχολογία καὶ μετ' αὐτὴν ἀναγινώσκωμεν τὸν Περί Φιλοπτωχείας λόγον τοῦ θεολόγου εἰς δόσεις γ', οὗ ἡ ἀρχή.

Ἄνδρες ἀδελφοὶ καὶ συμπένητες

Ἀναβαθμοὶ τοῦ Ἦχου, καὶ τὸ Ἐωθινὸν ἐνδιάτακτον Εὐαγγέλιον.

Μετὰ δὲ τὸν Ν'

Δόξα... Ἦχος πλ. δ'

Τῆς μετανοίας ἀνοιξόν μοι πύλας Ζωοδότα· ὀρθρίζει γὰρ τὸ πνευμά μου, πρὸς ναὸν τὸν ἅγιόν σου, ναὸν φέρον τοῦ σώματος, ὅλον ἐσπιλωμένον· ἀλλ' ὡς οἰκτίρμων κάθαρον, εὐσπλαγχνῶς σου ἔλεει.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Ἦχος ὁ αὐτός

Τῆς σωτηρίας εὐθυνόν μοι τρίβους, Θεοτόκε· αἰσχροῖς γὰρ κατερρύπωσα, τὴν ψυχὴν ἀμαρτίαις, ὡς ραθύμως τὸν βίον μου, ὄλον ἐκδαπανήσας, ταῖς σαῖς πρεσβείαις ῥύσαι με, πάσης ἀκαθαρσίας.

Στίχ. Ἐλέησόν με ὁ Θεὸς κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου καὶ κατὰ τὸ πλήθος τῶν οἰκτιρισμῶν σου, ἐξάλειψον τὸ ἀνόμημά μου.

Ἦχος πλ. β'

Τὰ πλήθη τῶν πεπραγμένων μοι δεινῶν, ἐννοῶν ὁ τάλας, τρέμω τὴν φοβερὰν ἡμέραν τῆς κρίσεως· ἀλλὰ θαρρῶν εἰς τὸ ἔλεος τῆς εὐσπλαγχνίας σου, ὡς ὁ Δαυὶδ βοῶ σοι· Ἐλέησόν με ὁ Θεός, κατὰ τὸ μέγα σου ἔλεος.

Οἱ Κανόνες ὁ Ἀναστάσιμος, ὁ Σταυροαναστάσιμος, τῆς Θεοτόκου καὶ τοῦ Τριωδίου. Ὁ Κανὼν τοῦ Τριωδίου εἰς η'. Ποίημα Θεοδώρου τοῦ Στουδίτου.

ᾠδὴ α' Ἦχος πλ. β'

Βοηθὸς καὶ σκεπαστῆς [ΤΟ ΑΚΟΥΤΕ](#)

Τὴν ἡμέραν τὴν φρικτὴν, τῆς παναρρήτου σου παρουσίας φρίττω ἐννοῶν, δεδοικῶς προορῶ, ἐν ἧ προκαθίσεις κρῖναι ζῶντας καὶ νεκρούς, Θεέ μου Παντοδύναμε.

Ὅτε ἤξεις ὁ Θεὸς ἐν μυριάσι καὶ χιλιάσι, τῶν Ἀγγελικῶν, οὐρανίων ἀρχῶν, καὶ με ἐν νεφέλαις, ὑπαντήσαι σοι Χριστέ, τὸν ἄθλιον ἀξίωσον.

Δεῦρο λάβε μοι ψυχὴ, αὐτὴν τὴν ὥραν καὶ τὴν ἡμέραν, ὅταν ὁ Θεὸς ἐμφανῶς ἐπιστῆ καὶ θρήνησον, κλαῦσον, εὐρεθῆναι καθαρὰ, ἐν ὥρᾳ τῆς ἐτάσεως.

Ἐξιστᾶ με καὶ φοβεῖ, τὸ πῦρ τὸ ἄσβεστον τῆς γεέννης, σκώληξ ὁ πικρός, τῶν ὀδόντων βρυγμός, ἀλλ' ἄνες μοι ἄφες, καὶ τῆ στάσει με Χριστέ, τῶν ἐκλεκτῶν σου σύνταξον.

Τῆς εὐκταίας σου φωνῆς, τῆς τοὺς Ἁγίους σου προσκαλοῦσης, ἐπὶ τὴν χαράν, ἧς ἀκούσω καὶ γώ, ὁ τάλας καὶ εὐρω, βασιλείας οὐρανῶν, τὴν ἄρρητον ἀπόλαυσιν.

Μὴ εἰσέλθης μέτ' ἐμοῦ, ἐν κρίσει φέρων μου τὰ πρακτέα, λόγους ἐκζητῶν, καὶ εὐθύνων ὁρμάς· ἀλλ' ἐν οἰκτιρμοῖς σου, παρορῶν μου τὰ δεινὰ, σῶσόν με Παντοδύναμε.

Δόξα...

Τρισυπόστατε Μονάς, ἀρχικωτάτη Κυρία πάντων, τελεταρχικὴ ὑπεράρχιε, αὐτὴ ἡμᾶς σῶσον, ὁ Πατὴρ καὶ ὁ Υἱός, καὶ Πνεῦμα τὸ πανάγιον.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Τίς ἐγέννησεν υἱόν, τὸν μὴ σπαρέντα πατρώω νόμῳ; τοῦτον οὖν γεννᾷ, ὁ Πατὴρ πλήν Μητρός, παράδοξον τέρας! Σὺ γὰρ ἔτεκες Ἀγνή, Θεὸν ὁμοῦ καὶ ἄνθρωπον.

Καταβασία [ΤΟ ΑΚΟΥΤΕ](#)

«Βοηθὸς καὶ σκεπαστῆς ἐγένετό μοι εἰς σωτηρίαν, οὗτός μου Θεός, καὶ δοξάσω αὐτόν, Θεὸς τοῦ Πατρὸς μου καὶ ὑψώσω αὐτόν· ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται».

ᾠδὴ γ' Στερέωσον Κύριε [ΤΟ ΑΚΟΥΤΕ](#)

Ὁ Κύριος ἔρχεται, καὶ τίς ὑποίσει αὐτοῦ τὸν φόβον τῷ προσώπῳ τίς ὀφθῆ αὐτοῦ ἀλλ' ἐτοίμη

γενοῦ, ὦ ψυχὴ πρὸς ὑπάντησιν.

Προφθάσωμεν, κλαύσωμεν, καταλλαγώμεν Θεῷ πρὸ τέλους· φοβερὸν γὰρ τὸ κριτήριον, ἐν ᾧ πάντες, τετραηλισμένοι στησόμεθα.

Ἐλέησον Κύριε, ἐλέησόν με ἀναβοῶ σοι· ὅτε ἤξεις μετ' Ἀγγέλων σου, ἀποδοῦναι, πᾶσι κατ' ἀξίαν τῶν πράξεων.

Τὴν ἄστεκτον Κύριε, ὀργὴν πῶς οἶσω τῆς κρίσεώς σου, παρακούσας σου τὸ πρόσταγμα; ἀλλὰ φείσαι, φείσαι μου, ἐν ὥρᾳ τῆς κρίσεως.

Ἐπίστρεψον, στέναξον, ψυχὴ ἀθλία, πρὶν ἢ τοῦ βίου, πέρασ λάβῃ ἢ πανήγυρις, πρὶν τὴν θύραν κλείσῃ, τοῦ νυμφῶνος ὁ Κύριος.

Ἡμάρτηκα Κύριε, καθάπερ ἄλλος οὐδεὶς ἀνθρώπων, πλημμελήσας ὑπὲρ ἀνθρώπων, πρὸ τῆς δίκης, ἴλεως γενοῦ μοι φιλάνθρωπε.

Δόξα...

Τριάς ἀπλή, ἄκτιστε, ἀναρχε φύσις, ἡ ἐν Τριάδι, ὑμνουμένη ὑποστάσεων, ἡμᾶς σώσον, πίστει, προσκυνοῦντας τὸ κράτος σου.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Ἐβλάστησας Ἄχραντε, ἀσπόρῳ τόκῳ τὸν ζῶντα λόγον, σαρκωθέντα ἐν τῇ μήτρᾳ σου, οὐ τραπέντα· Δόξα Θεομήτορ τῷ τόκῳ σου.

Καταβασία ΤΟ ΑΚΟΥΤΕ

«Στερέωσον, Κύριε, ἐπὶ τὴν πέτραν τῶν ἐντολῶν σου, σαλευθείσαν τὴν καρδίαν μου, ὅτι μόνος Ἅγιος ὑπάρχεις καὶ Κύριος».

Κάθισμα Ἦχος α'

Τὸν Τάφον σου, Σωτῆρ ΤΟ ΑΚΟΥΤΕ

Τὸ Βῆμά σου φρικτόν, καὶ ἡ κρίσις δικαία, τὰ ἔργα μου δεινά, ἀλλ' αὐτός, Ἐλεῆμων, προφθάσας με διάσωσον, καὶ κολάσεως λύτρωσαι, ῥύσαι, Δέσποτα, τῆς τῶν ἐρίφων μερίδος, καὶ ἀξίωσον, ἐκ δεξιῶν σου με στήναι, Κριτὰ δικαιοσύνη.

Θεοτοκίον, Ὅμοιον

Τὸν πάντων ποιητὴν, καὶ Θεόν σου καὶ κτίστην, πανάμωμε Ἀγνή, διὰ Πνεύματος Θεοῦ, ἐν μήτρᾳ σου ἐχώρησας, καὶ φθορᾶς δίχα τέτοκας, ὄν δοξάζοντες, σὲ ἀνύμνουμέν Παρθένε, τὸ παλάτιον τοῦ Βασιλέως τῆς δόξης, καὶ κόσμου ἀντίλυτρον.

ἕτερον, Κάθισμα Ἦχος πλ. β'

Ἐννοῶ τὴν ἡμέραν τὴν φοβερὰν, καὶ θρηνῶ μου τὰς πράξεις τὰς πονηράς, πῶς ἀπολογήσομαι τῷ ἀθανάτῳ Βασιλεῖ; ποία δὲ παρρησία ἀτενίσω τῷ Κριτῇ, ὁ ἄσωτος ἐγώ; Εὐσπλαγχνε Πάτερ, Υἱὲ μονογενές, τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ἐλέησόν με.

Δόξα... Ἦχος ὁ αὐτός

Εἰς τὴν κοιλάδα τοῦ κλαυθμῶνος, εἰς τὸν τόπον ὃν διέθου, ὅταν καθίσῃς Ἐλεῆμων ποιῆσαι δικαίαν κρίσιν, μὴ δημοσιεύσης μου τὰ κεκρυμμένα, μηδὲ καταισχύνῃς με ἐνώπιον τῶν Ἀγγέλων· ἀλλὰ φείσαι μου ὁ Θεός, καὶ ἐλέησόν με.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον, Ὅμοιον

Ἐλπίς τοῦ κόσμου ἀγαθή, Θεοτόκε Παρθένε· τὴν σὴν καὶ μόνην φοβερὰν, προστασίαν αἰτοῦμαι, σπλαγχνίσθητι εἰς εὐπερίστατον λαόν, δυσώπησον τὸν ἐλεήμονα Θεόν, ῥυσθῆναι τὰς ψυχὰς

ἡμῶν, ἐκ πάσης ἀπειλῆς, μόνη εὐλογημένη.

Ῥῶδὴ δ' Ἀκήκοεν ὁ Προφήτης ΤΟ ΑΚΟΥΤΕ

Ἐφέστηκεν ἡ ἡμέρα, ἤδη πρὸ θύραις ἡ κρίσις, ψυχὴ γρηγόρει, ὅπου βασιλεῖς ὁμοῦ καὶ ἄρχοντες, πλοῦσιοι καὶ πένητες ἀθροίζονται, καὶ λήφεται τὰ κατ' ἀξίαν, τῶν πεπραγμένων, ὁ τῶν ἀνθρώπων ἕκαστος.

Ἐν τάγματι τῷ οἰκείῳ, μονάζων καὶ ἱεράρχης, πρέσβυς καὶ νέος, δούλος καὶ δεσπότης ἐτασθήσονται, χήρα καὶ παρθένος εὐθυνθήσεται, καὶ ἅπασιν δεινὰ τὰ τότε, τοῖς μὴ τὸν βίον, ἔχουσιν ἀνεύθυνον γέγραπται.

Ἀδέκαστός σου ἡ κρίσις, ἀλάθητόν σου τὸ Βῆμα τεχνολογίας, οὐ ῥητόρων πιθανότης κλέπτουσα, οὐ μαρτύρων σκῆψις παρακρούουσα τὸ δίκαιον· ἐν σοὶ γὰρ πάντων τὰ κεκρυμμένα, τῷ Θεῷ παρίστανται.

Μὴ ἔλθω εἰς γῆν κλαυθμῶνος, μὴ ἴδω τόπον τοῦ σκότους, Χριστέ μου λόγε, μὴ δεθῶ χειράς καὶ πόδας μου, ἔξω τοῦ νυμφῶνός σου ριπτόμενος, τὸ ἔνδυμα τῆς ἀφθαρσίας ῥερυπνωμένον, ἔχων ὁ πανάθλιος.

Ἦνίκα ἀποχωρίσης ἀμαρτωλούς, ἐκ δικαίων, κρίνων τὸν κόσμον, ἓνα τῶν προβάτων σου μὲ σύνταξον, ἀπὸ τῶν ἐρίφων διακρίνων με Φιλάνθρωπε, εἰς τὸ ἀκοῦσαι φωνῆς ἐκείνης, τῆς εὐλογημένης σου.

Ἐτάσεως γινομένης, καὶ βιβλίων ἀνεωγμένων, τῶν πεπραγμένων, τί ποιήσεις, ὦ ψυχὴ ταλαίπωρε; τί ἀπολογίῃ ἐπὶ Βήματος, μὴ ἔχουσα δικαιοσύνης καρπούς προσάξει, τῷ Χριστῷ καὶ πλάστῃ σου;

Ἀκούων τῆς τοῦ πλουσίου, ἐν τῇ φλογὶ τῆς βασάνου θρηνολογίας, κλαίω καὶ ὀδύρομαι ὁ ἄθλιος, τῆς αὐτῆς ὑπάρχων κατακρίσεως, καὶ δέομαι· Ἐλέησόν με, Σωτὴρ τοῦ κόσμου, ἐν καιρῷ τῆς κρίσεως.

Δόξα...

Υἱὸν ἐκ Πατρὸς καὶ Πνεῦμα, δοξάζω ὡς ἐξ ἡλίου φῶς καὶ ἀκτῖνα· τὸ μὲν γεννητῶς, ὅτι καὶ Γέννημα, τὸ δὲ προβλητῶς, ὅτι καὶ πρόβλημα· συνάναρχον θεῖαν Τριάδα προσκυνουμένην, ὑπὸ πάσης κτίσεως.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Παρθένος βρέφος τεκοῦσα, καὶ τὴν ἀγνεῖαν τηροῦσα, σεμνὴ, σὺ ὤφθης, τὸν Θεὸν γεννήσασα καὶ ἄνθρωπον, ἓνα τὸν αὐτὸν ἐν ἑκατέρᾳ μορφῇ τὸ θαῦμά σου Παρθενομήτορ, ἐκπλήττει πᾶσαν, ἀκοὴν καὶ ἔννοιαν.

Καταβασία ΤΟ ΑΚΟΥΤΕ

«Ἀκήκοεν ὁ Προφήτης, τὴν ἔλευσίν σου Κύριε, καὶ ἐφοβήθη, ὅτι μέλλεις ἐκ Παρθένου τίκτεσθαι, καὶ ἀνθρώποις δεῖκνυσθαι, καὶ ἔλεγεν· Ἀκήκοα τὴν ἀκοὴν σου καὶ ἐφοβήθην· δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε».

Ῥῶδὴ ε' Ἐκ νυκτὸς ὀρθρίζοντα ΤΟ ΑΚΟΥΤΕ

Τρόμος ἀδιήγητος καὶ φόβος ἐκεῖ· ἤξει γὰρ Κύριος, καὶ τὸ ἔργον μετ' αὐτοῦ, ἐκάστου τῶν ἀνθρώπων, καὶ τίς ἐντεῦθεν λοιπὸν ἑαυτὸν μὴ πενήσει;

Ποταμός ό πύρινος τaráπει με, τήκει με, ζέει με, τών όδόντων ό βρυγμός, τó σκότος τής άβύσσου. και πώς; ή τί πεπραχώς, Θεόν έξιλεώσω;

Φείσαι, φείσαι Κύριε, του δούλου σου μήποτε δώης με, τοίς πικροίς βασανισταίς, Άγγέλων άποτόμων, έν οίς ούκ έστιν εκεί, άνάπαυσιν εύρέσθαι.

Άρχων και ήγούμενος, εκεί έν ταύτῳ, πλούσιος άδοξος, μέγας άμα και μικρός εύθύνεται επίσης· ούαι έκάστῳ λοιπόν τó μη ήτοιμασμένῳ!

Άνες άφες Κύριε, και σύγγνωθι, όσοι ήμαρτον, και μη δείξης με εκεί, ένώπιον, Άγγέλων, έν κατακρίσει πυρός αίσχύνης άπεράντου.

Φείσαι, φείσαι Κύριε, του πλάσματός σου ήμαρτον· άνες μοι, ότι φύσει καθαρός, αυτός ύπάρχεις μόνος, και άλλος πλην σου ούδεις, ύπάρχει έξω ρύπτου.

Δόξα...

Μονάδα τή φύσει σε, Τριάς άνυμνῳ, άναρχον άληπτον, άρχικήν, βασιλικήν, ύπερτελή ενάδα, Θεόν και φώς και ζωήν, δημιουργόν του κόσμου.

Και νύν... Θεοτοκίον

Έν τή ύπερ φύσιν σου, κυήσει, Σεμνή, νόμοι σοι φύσεως, καταλύονται σαφώς· και γάρ άσπόρως τίκτις, τόν προ άιώνων Θεόν, Πατρός γεννηθέντα.

Καταβασία [TO AKOYTE](#)

«Έκ νυκτός όρθρίζοντα Φιλάνθρωπε, φώτισον δέομαι, και όδήγησον κάμέ, έν τοίς προστάγμασί σου, και δίδαξόν με ποιείν, άεί τó θέλημά σου».

Ώδη ς' Έβόησα έν όλη καρδιά μου [TO AKOYTE](#)

Έν τή φρικτή, Χριστέ, παρουσία σου, όταν φανής έξ ούρανοϋ, και τεθώσι θρόνοι, και βίβλοι άνοιγώσι, φείσαι, φείσαι τότε, Σωτήρ του πλάσματός σου.

Έκει ούδέν βοηθήσαι δύναται, Θεοϋ ύπάρχοντος κριτοϋ, ού σπουδή, ού τέχνη, ού δόξα, ού φιλία, ει μη ή έξ έργων, ισχύς σου ώ ψυχή μου.

Έκει όμοϋ άρχων και ήγούμενος, πένης και πλούσιος ψυχή, ού πατήρ ισχύει, ού μήτηρ βοηθοϋσα, ού λυτρούμενος άδελφός τής καταδίκης.

Τό φοβερόν ψυχή λογοθέσιον, έννοουμένη του Κριτοϋ, φρίζον άπ' έντεϋθεν, έτοίμασον τόν λόγον, μη κατακριθήση, δεσμοίς τοίς αίωνίοις.

Άρον τó σόν, μη άκούσω Κύριε, άποπεμπόμενος έκ σου· μηδė τό, Πορεύου, εις πύρ κατηραμένον· αλλά τής εύκταίας φωνής τής τών Δικαίων.

Άδου πυλών λύτρωσαί με, Κύριε, χάους και ζόφου άφεγγοϋς, έκ καταχθονίων, και πυρός του άσβέστου, έξ άπάσης άλλης, ποινης τής αίωνίου.

Δόξα...

Τριαδικής μονάδος Θεότητα, ύμνῳ Πατέρα και Υίόν, και τó θεϊόν Πνεϋμα. Μιάς Άρχής τó κράτος, συνδηρημένης, τρισί τοίς χαρακτηήρσι.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Πύλη σύ, ἦν μόνος διώδευσεν, ὁ εἰσελθὼν καὶ ἐξελθὼν, καὶ τὰς κλεῖς μὴ λύσας, Ἀγνή, τῆς παρθενίας, Ἰησοῦς ὁ πλάσας, Ἀδάμ, καὶ ὁ Υἱός σου.

Καταβασία ΤΟ ΑΚΟΥΤΕ

«Ἐβόησα, ἐν ὅλῃ καρδίᾳ μου, πρὸς τὸν οἰκτίρμονα Θεόν, καὶ ἐπήκουσέ μου, ἐξ Ἰδοῦ κατωτάτου, καὶ ἀνήγαγεν, ἐκ φθορᾶς τὴν ζωὴν μου».

Κοντάκιον Ἦχος α' ΤΟ ΑΚΟΥΤΕ

Ὅταν ἔλθῃς ὁ Θεός, ἐπὶ γῆς μετὰ δόξης, καὶ τρέμωσι τὰ σύμπαντα, ποταμὸς δὲ τοῦ πυρὸς πρὸ τοῦ Βήματος ἔλκη, καὶ βίβλοι ἀνοίγωνται, καὶ τὰ κρυπτά δημοσιεύωνται, τότε ρύσαί με, ἐκ τοῦ πυρὸς τοῦ ἀσβέστου, καὶ ἀξίωσον, ἐκ δεξιῶν σου μὲ στήναι, Κριτὰ δικαιοτάτε.

Ὁ Οἶκος

Τὸ φοβερόν σου κριτήριο ἐνθυμούμενος, υπεράγαθε Κύριε, καὶ τὴν ἡμέραν τῆς κρίσεως, φρίττω καὶ πποοῦμαι ὑπὸ τῆς συνειδήσεως τῆς ἐμῆς ἐλεγχόμενος, ὅταν μέλλῃς καθεζεσθαι ἐπὶ τοῦ θρόνου σου, καὶ ποιεῖν τὴν ἐξέτασιν, τότε ἀρνεῖσθαι τὰς ἀμαρτίας οὐδεὶς ἐξισχύσει, ἀληθείας ἐλεγχούσης, καὶ δειλίας κατεχούσης, μέγα μὲν ἠχῆσει τότε, πῦρ τὸ τῆς γεέννης· ἀμαρτωλοὶ δὲ βρύξουσι. Διὸ με ἐλέησον πρὸ τέλους, καὶ φεῖσαί μου, Κριτὰ δικαιοτάτε.

Συναξάριον τοῦ Μηναίου, εἶτα τὸ παρὸν

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, τῆς δευτέρας καὶ ἀδεκάστου Παρουσίας τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ μνεῖαν ποιούμεθα.

Στίχοι

Ὅτε κρίνων γῆν, ὁ Κριτῆς πάντων κάθη.
Τῆς, Δεῦτε, φωνῆς ἄξιον κάμῃ κρίνοις.

Τῇ ἀφάτῳ φιλανθρωπία σου, Χριστέ ὁ Θεός, τῆς εὐκταίας σου φωνῆς ἡμᾶς καταξίωσον, καὶ τοῖς ἐκ δεξιῶν σου συναρίθμησον, καὶ ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ῥδὴ ζ' Ἠμάρτομεν, ἠνομήσαμεν ΤΟ ΑΚΟΥΤΕ

Προσπέσωμεν καὶ προκλαύσωμεν πρὸ τῆς κρίσεως πιστοὶ ἐκείνης, ὅτε οἱ οὐρανοὶ ἀπολοῦνται, ἄστρα πίπτουσι, καὶ πᾶσα κλονεῖται ἡ γῆ, ἵνα ἴλεων εὐρωμεν εἰς τέλος, τὸν τῶν Πατέρων Θεόν.

Ἀδέκαστος ἡ ἐξέτασις, φοβερά ἐστὶν ἐκεῖ ἡ κρίσις, ὅπου Κριτῆς ἀλάθητός ἐστιν, ὅπου πρόσωπον, οὐκ ἐστὶν ἐν δώροις λαβεῖν, ἀλλὰ φεῖσαί μου Δέσποτα καὶ λύτρωσαι, πάσης ὀργῆς σου φρικτῆς.

Ὁ Κύριος κρίναι ἔρχεται· τίς ἐνέγκει ὄππασίαν αὐτοῦ; Φρίξον, ψυχὴ ἀθλία μου, φρίξον, καὶ εἰτοίμασον ἐξόδου τὰ ἔργα σου, ἵνα ἴλεων καὶ εὐσπλαγχνον εὐρήσης αὐτόν, τὸν τῶν Πατέρων Θεόν.

Τὸ ἄσβεστον πῦρ ταραττει με, ὁ πικρότατος βρυγμὸς σκωλήκων, Ἰδοῦ ὁ ψυχοφθόρος φοβεῖ με, εὐκατάνυκτος οὐδόλως δὲ γίνομαι· ἀλλὰ, Κύριε Κύριε πρὸ τέλους με, στήριξον φόβῳ τῷ σῷ.

Προσπίπτω σοι, καὶ προσάγω σοι, ὡσπερ δάκρυα τὰ ῥήματά μου. Ἠμάρτον, ὡς οὐχ ἤμαρτε Πόρνη, καὶ ἠνόμησα, ὡς ἄλλος οὐδεὶς ἐπὶ γῆς, ἀλλ' οἰκτεῖρησον, Δέσποτα, τὸ ποίημά σου, καὶ ἀνακάλεσαί με.

Ἐπίστρεψον μετανόησον, ἀνακάλυψον τὰ κεκρυμμένα, λέγε Θεῷ τῷ τὰ πάντα εἰδότη. Σὺ γινώσκεις μου τὰ κρύφια, μόνε Σωτῆρ, ἀλλ' αὐτός με ἐλέησον, ὡς ψάλλει Δαυῖδ, κατὰ τὸ ἔλεός σου.

Δόξα...

Τὰ Τρία Ἐν, Οὐσιότητι, καὶ τὸ Ἐν, Προσώποις τρία ὑμῶ, ταῦτα Πατῆρ, Υἱός, καὶ ἅγιον Πνεῦμα, μία δύναμις, βουλή καὶ ἐνέργεια εἰς Θεός ὁ τρισάγιος, βασιλεῖον ἐν μοναρχικώτατον.

Καὶ νῦν... Θεοδοκίον

Προέρχεται ὠραιότατος, ἐκ θαλάμου τῆς γαστρὸς σου Θεός, ὥσπερ ἀνάκτωρ ἠμφιεσμένος, θεοῦφαντον ἀλουργίδα βαφῆς μυστικῆς, τῶν πανάγων αἱμάτων σου, Ἀνύμφευτε, καὶ βασιλεύει τῆς γῆς.

Καταβασία [TO AKOYTE](#)

«Ἡμάρτομεν, ἠνομήσαμεν, ἠδικήσαμεν ἐνώπιόν σου, οὐδὲ συνετηρήσαμεν, οὐδὲ ἐποιήσαμεν, καθὼς ἐνετείλω ἡμῖν, ἀλλὰ μὴ παραδῶης ἡμᾶς εἰς τέλος, ὁ τῶν Πατέρων Θεός».

Ἦδὴ ἡ' Ὄν στρατιαὶ οὐρανῶν [TO AKOYTE](#)

Τῆς φοβερᾶς δευτέρας σου, Κύριε, Παρουσίας ἐννοῶν τὴν ὑπαπαντήν, τρέμω τὴν ἀπειλήν σου φοβοῦμαι τὴν ὀργὴν σου. Ταύτης με, τῆς ὥρας, κραυγάζω, σῶσον εἰς αἰῶνας.

Σοῦ τοῦ Θεοῦ κρίνοντος τὰ σύμπαντα τίς ἐνέγκη γηγενῶν, ὧν περιπαθῆς; ἄσβεστον πῦρ γὰρ τότε, καὶ σκώληξ βρύχων μέγα, τοὺς κατακριθέντας, συλλήψεται εἰς τοὺς αἰῶνας.

Πᾶσαν πνοὴν ἠνίκα προσκέκλησαι, τοῦ διακρίναι Χριστέ, ἐπὶ τὸ αὐτό· μέγας ὁ φόβος τότε, μεγάλη ἡ ἀνάγκη, μόνων βοηθούτων, τῶν ἔργων εἰς αἰῶνας.

Πάντων Κριτὰ Θεέ μου καὶ Κύριε, ἀκούσομαι σου φωνῆς, τότε εὐκτικῆς, ἴδω σου φῶς τὸ μέγα, ἀθρήσω τὰς σκηνάς σου, βλέψω σου τὴν δόξαν, γηθόμενος εἰς τοὺς αἰῶνας.

Δκαιοκρίτα Σωτῆρ, ἐλέησον, καὶ ῥύσαι με τοῦ πυρός, καὶ τῆς ἀπειλῆς, ἧς μέλλω ἐν τῇ κρίσει, δικαίως ὑποστήναι· ἄνες μοι πρὸ τέλους, δι' ἀρετῆς καὶ μετανοίας.

Ὅταν καθίσῃς Κριτῆς, ὡς εὐσπλαγχνος, καὶ δείξῃς τὴν φοβερὰν δόξαν σου Χριστέ, ὦ ποῖος φόβος τότε! καμίνου καιομένης, πάντων δειλιώντων, τὸ ἄστεκτον τοῦ Βήματός σου.

Εὐλογοῦμεν Πατέρα, Υἱὸν καὶ ἅγιον Πνεῦμα

Ἐνα Θεὸν κατ' οὐσίαν σέβομαι, Τρεῖς Ὑποστάσεις ὑμῶ, διοριστικῶς ἄλλας, ἀλλ' οὐκ ἄλλοίας, ἐπεὶ Θεότης μία, ἐν Τρισὶ Προσώποις, Πατῆρ Υἱὸς καὶ θεῖον Πνεῦμα.

Καὶ νῦν... Θεοδοκίον

Ἐκ φωτεινῆς προελθὼν νηδύος σου, ὡς νυμφίος ἐκ παστοῦ, ἔλαμψε Χριστός, φῶς τοῖς ἐν σκότει μέγα· καὶ γὰρ δικαιοσύνης, Ἥλιος ἀστράψας, ἐφώτισεν Ἀγνὴ τὸν κόσμον· Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν, καὶ προσκυνοῦμεν.

Καταβασία [TO AKOYTE](#)

«Ὄν Στρατιαὶ Οὐρανῶν δοξάζουσι καὶ φρίπτει τὰ Χερουβὶμ καὶ τὰ Σεραφίμ, πᾶσα πνοὴ καὶ κτίσις ὑμνεῖτε, εὐλογεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

Ἦδὴ θ' Ἀσπόρου συλλήψεως [TO AKOYTE](#)

Ὡς Κύριος ἔρχεται ἀμαρτωλοὺς κολάσασθαι, δικαίους σῶσαι, φρίξωμεν θρηνήσωμεν, καὶ λάβωμεν αἴσθησιν, ἐκείνης τῆς ἡμέρας, ἐν ᾗ τὰ ἄδηλα καὶ κρυπτά, ἐκκαλύψας τῶν ἀνθρώπων, ἀποδίδωσιν ἐπάξια.

Ἐμφοβος καὶ ἔντρομος, Μωσῆς ἰδὼν σε γέγονεν, ἐκ τῶν ὀπίσω, πῶς δὲ ὑποστήσομαι, σοὺ βλέπων τὸ πρόσωπον, τότε ἐγὼ ὁ τάλας, ἠνίκα ἔλθῃς ἐξ οὐρανοῦ; ἀλλὰ φείσαι μου Οἰκτίρμον, ἐν ἰλέῳ σου προσβλέμματι.

Δανιὴλ πεφόβηται, τῶν ὥραν τῆς ἐτάσεως, ἐγὼ τί πάθω, ἐπ' αὐτῆς ἐρχόμενος, ὁ δύστηνος, Κύριε, τῆς φοβεράς ἡμέρας; ἀλλὰ μοι δίδου πρὸ τελευτῆς, εὐαρέστως σοι λατρεύσαι καὶ τυχεῖν τῆς βασιλείας σου.

Τὸ πῦρ ἐτοιμάζεται, ὁ σκώληξ εὐτρεπίζεται, τῆς εὐφροσύνης ἡ δόξα, ἡ ἄνεσις, τὸ φῶς τὸ ἀνέσπερον, ἡ χαρὰ τῶν δικαίων, καὶ τίς μακάριος ἐκφυγεῖν, τιμωρίας τῶν προτέρων, κληρωσάμενος τὰ δεύτερα;

Μὴ με τοῦ προσώπου σου, ἀποστρεψάτω, Κύριε, θυμὸς ὀργῆς σου, μηδὲ εἰσακούσομαι, φωνῆς ἀραμένης σου, εἰς πῦρ ἀποπεμπούσης, ἀλλ' εἰσελεύσομαι εἰς χαράν, τοῦ ἀφθάρτου σου νυμφῶνος, κἀγὼ τότε σὺν Ἁγίοις σου.

Ὁ νοῦς τετραυμάτισται, τὸ σῶμα μεμαλάκισται, νοσεῖ τὸ πνεῦμα, ὁ λόγος ἠσθένησεν, ὁ βίος νενέκρωται, τὸ τέλος ἐπὶ θύραις· διὸ μοι, τάλαινα ψυχῆ, τί ποιήσεις, ὅταν ἔλθῃ ὁ Κριτῆς ἀνερευνηῆσαι τὰ σὰ;

Δόξα...

Μόνε μονογεννήτορ, μονογενοὺς Υἱοῦ, Πατήρ, καὶ Μόνου Λόγε, Φῶς, τοῦ Νοῦ Ἀπαύγασμα, καὶ μόνον μόνως μόνου, Πατρὸς Πρόβλημα, Πνεῦμα, Κυρίου Κύριον ὄντως ὄν. Ὡ Τριάς μονὰς ἁγία, σῶσόν με θεολογοῦντά σε.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Τὸ θαῦμα τοῦ τόκου σου, ἐκπλήττει με, Πανάμωμε· πῶς συλλαμβάνεις, ἀσπόρως τὸν ἄληπτον, εἰπέ πῶς παρθελεύεις, γεννήσασα ὡς Μήτηρ, τὸ ὑπὲρ φύσιν πίστει λαβὼν τὸ τικτόμενον προσκύνει· ὅσα θέλει γὰρ καὶ δύναται.

Καταβασία [TO AKOYTE](#)

«Ἀσπόρου συλλήψεως, ὁ τόκος ἀνερμήνευτος, Μητρὸς ἀνάδρου, ἄσπορος ἡ κύησις· Θεοῦ γὰρ ἡ γέννησις καινοποιεῖ τὰς φύσεις· διὸ σε πᾶσαι αἱ γενεαί, ὡς Θεόνυμφον Μητέρα, ὀρθοδόξως μεγαλύνομεν».

Ἐξαποστειλάριον, τὸ Ἑωθινόν, Ἀναστάσιμον. Εἶτα τὰ παρόντα τοῦ Τριωδίου.

Τοῖς Μαθηταῖς συνέλθωμεν [TO AKOYTE](#)

Τὴν φοβερὰν τῆς κρίσεως, καὶ ἀρρήτου σου δόξης, ἡμέραν ἐνθυμούμενος, φρίπτω, Κύριε ὄλω, καὶ τρέμων φόβῳ κραυγάζω, ἐπὶ γῆς ὅταν ἔλθῃς, κρῖναι, Χριστέ, τὰ σύμπαντα, ὁ Θεὸς μετὰ δόξης, τότε οἰκτρὸν, ἀπὸ πάσης ρύσαι με τιμωρίας, ἐκ δεξιῶν σου, Δέσποτα, ἀξιώσας με στήναι.

Ἄτερον Γυναίκες ἀκουτίσθητε [TO AKOYTE](#)

Ἴδου ἡμέρα ἔρχεται, Κυρίου παντοκράτορος, καὶ τίς ὑποίσει τὸν φόβον, τῆς Παρουσίας ἐκείνου· ἡμέρα γὰρ θυμοῦ ἐστὶ, καὶ κλίβανος καιόμενος, ἐν ᾗ Κριτῆς καθέζεται, καὶ κατ' ἀξίαν ἐκάστῳ τῶν πράξεων ἀπονέμων.

Θεοτοκίον, Ὅμοιον

Τὴν ὥραν τῆς ἐτάσεως, καὶ τῆς φρικτῆς ἐλεύσεως, τοῦ φιλανθρώπου Δεσπότη, κατανοῶν ὅλως τρέμω, καὶ σκυθρωπάζων κράζω σοι· Κριτὰ μου δικαιοτάτε, καὶ μόνε πολυέλεε, μετανοοῦντά με δέξαι, τῆς Θεοτόκου πρεσβείαις.

Εἰς τοὺς Αἴνους, ἰστώμεν, Στίχους η' καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα τῆς Ὀκτωήχου ε' καὶ τοῦ Τριωδίου τὰ παρόντα Ἰδιόμελα γ'.

Ἦχος πλ. β'

Ἐννοῶ τὴν ἡμέραν ἐκείνην καὶ τὴν ὥραν, ὅταν μέλλωμεν πάντες, γυμνοὶ καὶ ὡς κατάκριτοι, τῷ ἀδεκάστῳ Κριτῇ παρίστασθαι· τότε σάλπιγξ ἠχήσει μέγα, καὶ τὰ θεμέλια τῆς γῆς σεισθήσονται, καὶ οἱ νεκροὶ ἐκ τῶν μνημάτων ἐξαναστήσονται, καὶ ἡλικία μία πάντες γενήσονται, καὶ πάντων τὰ κρυπτὰ φανερὰ παρίστανται ἐνώπιόν σου, καὶ κόψονται, καὶ κλαύσονται, καὶ εἰς τὸ πῦρ τὸ ἐξώτερον ἀπελεύσονται, οἱ μηδέποτε μετανοήσαντες, καὶ ἐν χαρᾷ καὶ ἀγαλλιάσει, ὁ τῶν Δικαίων κλήρος, εἰσελεύσεται εἰς παστάδα οὐράνιον.

Ὁ αὐτὸς

Στίχ. Ἐξομολογήσομαί σοι, Κύριε, ἐν ὅλῃ καρδίᾳ μου, διηγῆσομαι πάντα τὰ θαυμάσιά σου.

Ἦ ὦ ποία ὥρα τότε, καὶ ἡμέρα φοβερὰ, ὅταν καθίσῃ ὁ Κριτῆς ἐπὶ θρόνου φοβεροῦ! βίβλοι ἀνοίγονται, καὶ πράξεις ἐλέγχονται, καὶ τὰ κρυπτὰ τοῦ σκότους δημοσιεύονται, Ἄγγελοι περιτρέχουσιν, ἐπισυνάγοντες πάντα τὰ ἔθνη. Δεῦτε ἀκούσατε βασιλεῖς καὶ ἄρχοντες, δούλοι καὶ ἐλεύθεροι, ἁμαρτωλοὶ καὶ δίκαιοι, πλούσιοι καὶ πένητες, ὅτι ἔρχεται Κριτῆς, ὁ μέλλων κρίναι πᾶσαν τὴν οἰκουμένην, καὶ τίς ὑποστήσεται ἀπὸ προσώπου αὐτοῦ, ὅταν Ἄγγελοι παρίστανται, ἐλέγχοντες τὰς πράξεις, τὰς διανοίας, τὰς ἐνθυμήσεις, τὰ ἐν νυκτὶ καὶ ἐν ἡμέρᾳ; ὦ ποία ὥρα τότε! Ἄλλὰ πρὸ τοῦ φθάσαι τὸ τέλος, σπούδασον κράζουσα, ψυχὴ· ὁ Θεός, ἐπίστρεψον, σῶσόν με, ὡς μόνος εὐσπλαγχνος.

Ἦχος πλ. δ'

Στίχ. Ἀνάστηθι, Κύριε, ὁ Θεός μου, ὑψωθήτω ἡ χεὶρ σου, μὴ ἐπιλάβῃ τῶν πενήτων σου εἰς τέλος.

Δανιὴλ ὁ Προφήτης, ἀνὴρ ἐπιθυμιῶν γενόμενος, τὸ ἐξουσιαστικὸν Θεοῦ θεωρήσας, οὕτως ἐβόα· Κριτῆριον ἐκάθισε, καὶ βίβλοι ἠνεύχθησαν. Βλέπε, ψυχὴ μου, νηστεύεις; τὸν πλησίον σου μὴ ἀθέτει. βρωμάτων ἀπέχη; τὸν ἀδελφόν σου μὴ κατακρίνης, μὴ τῷ πυρὶ παραπεμπομένη, κατακαῆς ὡσεὶ κηρός, ἀλλ' ἀνεμποδίστως εἰσάξῃ σε Χριστός, εἰς τὴν βασιλείαν αὐτοῦ.

Δόξα... Ἦχος α'

Προκαθάρωμεν ἑαυτοὺς, ἀδελφοί, τῇ βασιλίδι τῶν ἀρετῶν· ἰδοὺ γὰρ παραγέγονε, πλοῦτον ἡμῖν ἀγαθῶν κομίζουσα, τῶν παθῶν κατευνάζει τὰ οἰδήματα, καὶ τῷ Δεσπότη καταλλάττει τοὺς πταίσαντας· διὸ μετ' εὐφροσύνης ταύτην ὑποδεξώμεθα, βοῶντες Χριστῷ τῷ Θεῷ, ὁ ἀναστὰς ἐκ τῶν νεκρῶν, ἀκατακρίτους ἡμᾶς διαφύλαξον, δοξολογοῦντάς σε τὸν μόνον ἀναμάρτητον.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον ΤΟ ΑΚΟΥΤΕ

Ἐπερευλογημένη ὑπάρχεις, Θεοτόκε Παρθένε· διὰ γὰρ τοῦ ἐκ σοῦ σαρκωθέντος, ὁ Ἄδης ἠχμαλώτισται, ὁ Ἄδὰμ ἀνακέκληται, ἡ κατὰρα νενέκρωται, ἡ Εὐὰ ἠλευθέρωται, ὁ θάνατος τεθανάτωται, καὶ ἡμεῖς ἐξωποιοῦθημεν· διὸ ἀνυμνοῦντες βοῶμεν· Εὐλογητὸς Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ οὕτως εὐδοκήσας, δόξα σοι.

Δοξολογία μεγάλη, καὶ Ἀπόλυσις. Εἶπα ἡ συνήθης Λιτὴ ἐν τῷ Νάρθηκι ψαλλομένου τοῦ Ἐωθινοῦ Ἰδιομέλου. Συνάπτομεν δὲ καὶ τὴν α' Ὦραν, ἐν ᾗ ἀναγινώσκεται ἡ Κατήχησις τοῦ ὀσίου Θεοδώρου τοῦ Στουδίτου.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ

Τὰ τυπικά, οἱ Μακαρισμοὶ τῆς Ὀκτωήχου καὶ ἐκ τοῦ Κανόνος τοῦ Τριωδίου ἢ στ' Ἰῶδῆ.

Ὁ Ἀπόστολος Προκείμενον Ἦχος γ'

Μέγας ὁ Κύριος ἡμῶν, καὶ μεγάλη ἡ ἰσχύς.

Στίχ. Αἰνεῖτε τὸν Κύριον ὅτι ἀγαθός.

Πρὸς Κορινθίους α' Ἐπιστολῆς Παύλου (Κεφ. η', 8-13 καὶ θ', 1-2)

Ἀδελφοί, βρῶμα ἡμᾶς οὐ παρίστησι τῷ Θεῷ· οὔτε γὰρ ἐὰν φάγωμεν περισσεύομεν, οὔτε ἐὰν μὴ φάγωμεν, ὑστερούμεθα. Βλέπετε δὲ μήπως ἡ ἐξουσία ἡμῶν αὕτη πρόσκομμα γένηται τοῖς ἀσθενούσιν. Ἐὰν γὰρ τις ἴδῃ σε, τὸν ἔχοντα γνώσιν, ἐν εἰδωλείῳ κατακείμενον, οὐχὶ ἡ συνείδησις αὐτοῦ, ἀσθενοῦς ὄντος, οἰκοδομηθήσεται, εἰς τὸ τὰ εἰδωλόθута ἐσθίειν, καὶ ἀπολείπαι ὁ ἀσθενῶν ἀδελφὸς ἐπὶ τῇ σῆ γνώσει, δι' ὃν Χριστὸς ἀπέθανεν. Οὕτω δὲ ἀμαρτάνοντες εἰς τοὺς ἀδελφούς, καὶ τύπτοντες αὐτῶν τὴν συνείδησιν ἀσθενοῦσαν, εἰς Χριστὸν ἀμαρτάνετε. Διό περ, εἰ βρῶμα σκανδαλίζει τὸν ἀδελφόν μου, οὐ μὴ φάγω κρέα εἰς τὸν αἰῶνα, ἵνα μὴ τὸν ἀδελφόν μου σκανδαλίσω. Οὐκ εἰμι ἀπόστολος; οὐκ εἰμι ἐλεύθερος; Οὐχὶ Ἰησοῦν Χριστὸν τὸν Κύριον ἡμῶν ἑώρακα; Οὐ τὸ ἔργον μου ὑμεῖς ἐστε ἐν Κυρίῳ; Εἰ ἄλλοις οὐκ εἰμι Ἀπόστολος, ἀλλὰ γε ὑμῖν εἰμι· ἡ γὰρ σφραγὶς τῆς ἐμῆς ἀποστολῆς, ὑμεῖς ἐστε ἐν Κυρίῳ.

Ἀλληλούϊα Ἦχος πλ. δ'

Δεῦτε ἀγαλλιασώμεθα τῷ Κυρίῳ,

Εὐαγγέλιον ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαῖον

ΚΑ' 31-46

Εἶπεν ὁ Κύριος, Ὅταν ἔλθῃ ὁ Υἱός...

Κοινωνικὸν

Αἰνεῖτε τὸν Κύριον ἐκ τῶν οὐρανῶν, Αἰνεῖτε αὐτὸν ἐν τοῖς ὑψίστοις. Ἀλληλούϊα.